

get med Virkeligheden at gøre. Det lader jeg imidlertid Flertallet og de to Partier om. Jeg tilbageviser den kun for mit Vedkommende. Jeg skal i øvrigt kun gøre et Par Bemærkninger, navnlig overfor det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der sagde, at jeg har i Finansbehandlingen fulgt Venstre og Regeringen fra Top til Taa undtagen en enkelt Dag, da jeg fulgte Socialdemokraterne. Det rettes som en Bebrejdelse mod mig. I og for sig kommer det nu ikke Socialdemokraterne ved, thi det er for mit eget Parti, jeg skal staa til Ansvar i Anledning af den Stilling, jeg har indtaget. Det fremsættes imidlertid her saaledes, at Højre, som har valgt mig, skulde være yderst betænkeligt ved, at jeg har fulgt Regeringen paa den Maade. Men hvorledes kan det rime sig med, at det ærede Medlem i næste Øjeblik siger, at det er Venstre og Regeringen, der nu gaa Højres Ærinde fra først til sidst. Hvis dette er Tilfældet, har jeg jo handlet fuldkommen forsvarligt og naturligt, saa bliver der ingen Bebrejdelse at rette til mig. Det bliver saa Regeringspartiet, der maa tilbagevise den Sigtelse eller den Paa-stand, det ærede Medlem fremførte. Jeg gør kun opmærksom paa, at skønt de to Ting ere stik modstridende, blive de fremsatte med samme Tilforladelighed og Troværdighed og gaa paa den Maade lige lukt i Publikum, skønt de absolut ere inkommensurable.

Saa siger det ærede Medlem, at jeg forleden stod sammen med ham for at gennemføre et Stykke praktisk Socialisme. Det kan det ærede Medlem gerne kalde det, men jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg har absolut forvaret mig og mine Meningsfæller mod, at vi derved have givet blot den ringeste Antydning af, at vi ere omstemte i vor Opfattelse af Statsdrift kontra Privatdrift. Med den samme Ret, som det ærede Medlem straks forvarede sig imod i Længden at ville give den Overpris til Lokomotivbygning, som han er villig til i Aar, og mener, at det skal tages for gode Varer, med samme Ret kan jeg forlange, at det tages for gode Varer, naar jeg siger, at i Aar har jeg stemt for, at der skal bygges de to Godslokomotiver paa Statsbanernes Værksteder, for at vi kunne faa ført et praktisk Bevis for Statsdriftens Dyrhed i Forhold til Privatdriften, men at jeg ikke vil være med til det fremtidig. Det maa jeg kunne sige med samme Ret, som det ærede Medlem, der ikke vilde være med til denne Told-

fordyrelse før, men som i Aar vil det. Hvad der er ret for den ene, maa være billigt for den anden. Men saa maa ogsaa disse idelige Angreb paa dette Punkt høre op. I øvrigt tager jeg det med Sindsro, om det skulde være et Stykke praktisk Socialisme. Thi jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad han ikke synes at have set, at Højre paa mange Punkter for saa vidt har gennemført et Stykke praktisk Socialisme vedrørende vor hele Opfattelse af de sociale Spørgsmaal, saa der er i og for sig ikke noget i det, som kan genere mig. Lad mig føje til, at jeg ogsaa i Fremtiden, naar jeg finder, at et eller andet Punkt, som Socialdemokraterne ere Forslagsstillere til, er foreneligt med den Opfattelse af Statsvirksomheden, jeg har, vil forbeholde mig at gaa med dertil, enten det konvenerer de Herrer eller ikke. Men navnlig vil jeg dog forbeholde mig i Fremtiden som hidtil at tage Afstand fra de Herrer, naar jeg synes, at det bør gøres.

Jeg har selvfølgelig aldrig tænkt mig, at det ærede Medlem skulde undlade at benytte Lejligheden til en Art Overfald, fordi jeg gik med dem forleden Dag. Det er netop noget, vi fra Højres Side saa udmærket godt vide, fordi det hører med til Bestillingen, men naar vi vide det, mener jeg, at vi med det samme have ført Bevis for, at vi have ment det rigtigt at indtage den Stilling, som vi indtog med Hensyn til dette Spørgsmaal. Det pynter ikke saa stærkt paa det ærede Medlem, det er en Sag for sig, men det vil ikke forandre vor Opfattelse af de sociale Fænomener og deres Udvikling eller vor Stilling til dem det allerringeste.

Dinesen: Det vilde være utaknemligt af mig, dersom jeg ikke takkede Ordføreren for den Anerkendelse, han ydede mig for et Øjeblik siden, og jeg er ubeskeden nok til at tage mig den til Indtægt. Men jeg kan kun fristes til at sige, som det næstforegaaende Aarhundredes Digter sagde: Den Prosit, der kom sent, var bedre end aldeles ingen. Jeg vilde have ønsket, at vi tidligere, ikke mindst efter Systemskiftet, kunde have gennemført en mere økonomisk Politik. Det har jeg bestræbt mig for, men skønt vi nu ere komne saa vidt, at vi ere ved Bunden, hvad vore økonomiske Forhold angaar, og skønt vi til enhver Tid burde have været paa det rene med, at det var bedre at spare paa Bredden, end naar man er kommen til Bunden, saa er dette dog en Erkendelse,